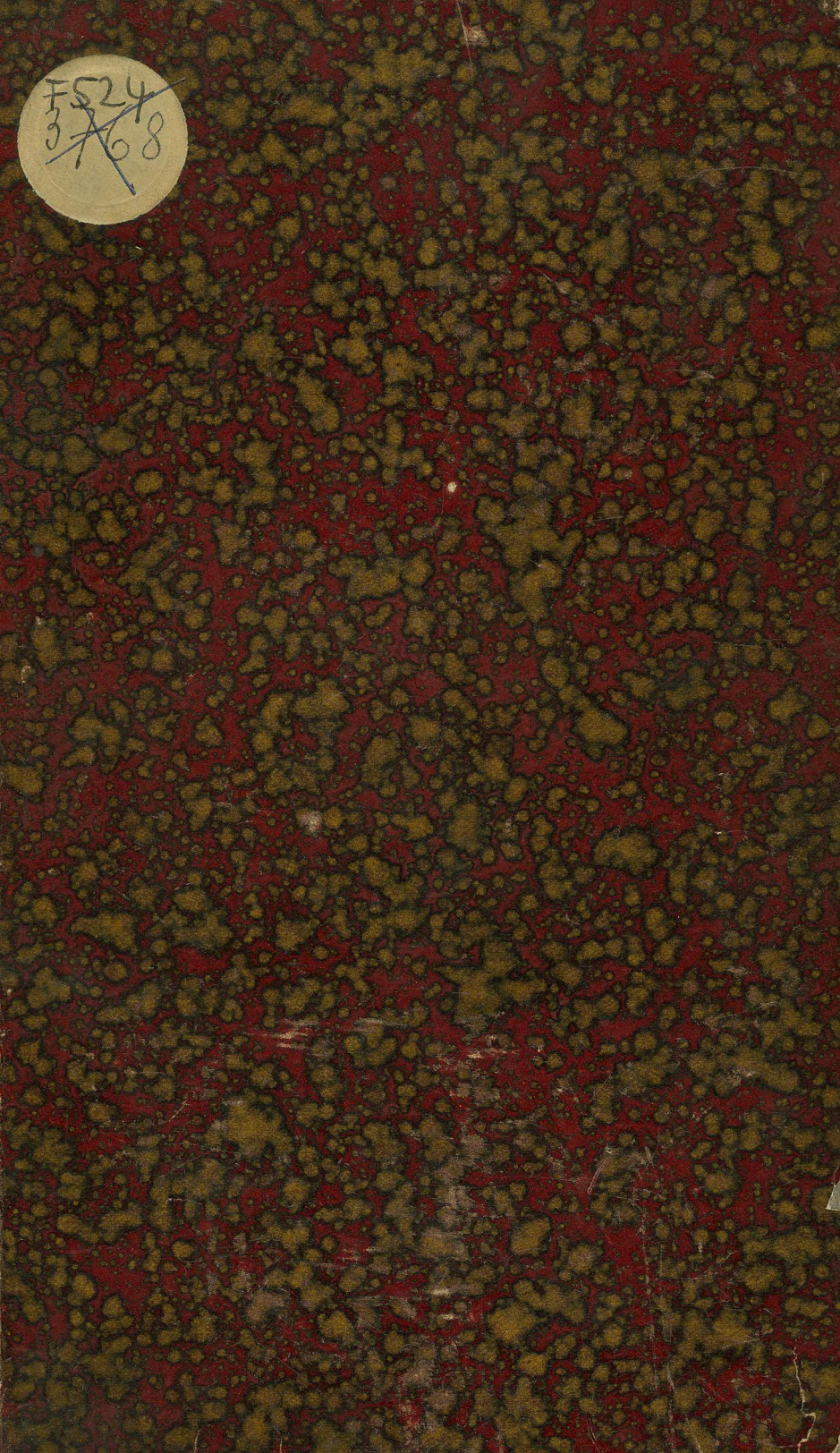

F524
~~3768~~

3788

A Színház

Szerkeszti: FARAGÓ SÁNDOR.

1916

Pintér Böske.

Színház-
történelmi
és művelődés-
történelmi
intézet
Könyvtára

Október 14–20-ig.

Szombaton:

A névtelen asszony

Színmű 5 felvonásban. Irta Bisson.

Vasárnap délután fél 4 órakor
mérsékelt helyárrakkal:

Egyszer volt . . .

Operette 4 felvonásban.

Este 8 órakor rendes helyárrakkal:

A névtelen asszony

Hétfőn:

A névtelen asszony

Kedden:

Asszonyfaló

Operette 3 felvonásban.

Szerdán és csütörtökön:

Urasági inas kerestetik

Bohózat 3 felvonásban.

Pénteken:

Legénybucsu

Operette 3 felvonásban.

Színháztudományi
és Filmtudományi Intézet
Könyvtára 1958. Lsz. 2068

F 1990/3207
Rj. F 524

Három a kislány!

Az idény szenzációs sikertű Schubert-darabja. Zenéje két füzetben hat koronáért kapható

Fodor Zoltán könyv-, papír- és zeneműkereskedésében.

A SZINHÁZ

Előfizetési árak:

6 hóra 6 K
3 " 3 K
1 " 1 K

Egyes szám ára:

24 fillér.

SZINHÁZI ÉS MŰVÉSZETI HETILAP.

Felelős szerkesztő:

FARAGÓ SÁNDOR.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és
kiadóhivatal:
a színházi titkári
iroda.

Hirdetések díjsza-
bás szerint.

Kedves olvasóm,

mosolyogj, ha kezredbe veszed e szerény lapokat és mosolyogj akkor is, ha az utolsó oldalához érsz; mosolyod ne változzék közönygyé és maradj velünk segítőtársként a szezon alatt.

Mosolyod ne legyen lekicsinylő, hanem megértő, szívből jövő mosoly, amikor munkánk és igyekezetünk jutalma fejedelmi lesz, mert elértük célunkat, hogy néhány percedet derültté tudtuk tenni.

Ami a színházból érdekel, megkapod; törekedni fogunk arra, hogy amit adunk, jó és szép legyen és törekvésünk nem marad meddő, ha azt a felőrád, amit „A Színház” olvasásával eltöltesz, nem fogod sajnálni.

Legyünk jó barátok, akik mindig megértik egymást.

Miskolcz, 1916 október hó.

Üdvözlettel

Faragó Sándor,

„A Színház” felelős szerkesztője.

vasvári PINTÉR BÖSKE

Pintér Böske, a fiatal, temperamentumos színésznök közül való.

Telve ambícióval, munkakedvvel jött Miskolczra, ahol hisszük, a közönség rövidesen szeretetébe fogadja. Sok szépet várunk tőle és az a meggyőződésünk, hogy a hozzáfűzött reményeket be is fogja váltani.

F.

A Színház.

A rettenetes háboru a harmadik esztendő járja. Ebben a borzasztó világégésben a normális élet — bár nagy kinnal és keserves küzdelmek árán — halad a maga útján. A polgári élet berendezésének, erejének és szerveztségének bizalomkelően szilárd, erős és megnyugtató bizonyítéka ez. Nagy érdek fűződik ahhoz, hogy minden polgári intézmény, amely a békevilágban fennállott és létezésével igazolta szükséges voltát, életképességét, most a háborus világban is zavartalanul folytassa működését, szóval: „tartsa a frontot“.

Ilyen intézmény többek között a színház is. Állja keményen, szilárdan a háboru viharát, rendületlenül tartja a frontot, sőt — háborus kifejezéssel élve — tért nyert. A nagy világvihar első rohamainál, a háboru kitörésének első heteiben, hónapjaiban megrendült a színház is. Előbb egészen elnémult, majd

lassan, tartózkodva, szinte féltékenyen szólni kezdett, de beszéde nem a békevilágban megszokott bátor, merész, hangos, néha komoly, néha tréfás, de mindig szárnyaló beszéd volt, hanem inkább dadogás. A háboru első heteiben, hónapjaiban az egész műsort sebtében készült alkalmi darabok töltötték ki. Nem is adtak más darabot. Minden színpadon, a fővárosban is, a vidéken is, hangzatos című, háborus műveket játszottak. — A Vörös ördögök, Mindnyájunknak el kell menni, Ferencz József azt üzenté: ezek voltak műsoron. Ma már alkalmi, háborus darabot egyáltalában nem is adnak. A színművészet teljesen visszafoglalta egész, csorbítatlan birtokát.

A színház kiállotta a háboru tűzpróbáját és pusztá létezésével igazolta, hogy szükség van rá, sőt, hogy nélkülözhetetlen. Hiszen ha nem lenne az, már régen be lenne csukva minden theatrum kapuja. A színházat nem állami, vagy városi segély tartja fenn, hanem egyedül és

Estére indul az ezred.

Páratlan sikerű gyönyörű dal, énekhangra és zongorára. — Két koronáért kapható

FODOR ZOLTÁN könyvkereskedésében.

kizárólag a közönség. Már pedig a közönség csakis azt az intézményt tartja életben, amelyre magának a közönségnek van szüksége. Régi igazság, hogy nemcsak a testnek, hanem a léleknek is szüksége van táplálékra és talán éppen a mostani szomorú időkben, amikor minden ember ezer bajjal küzd, amikor keserűség az egész élet, éppen ezekben a gondterhes, sulyos időkben van szükség némi kis lelki szórakozásra. Ebben rejlik a színház nélkülözhetetlensége a mai sulyos időkben.

Igen természetes — és ez már a színház vezetőségének dolga, — hogy a színház nélkülözhetetlen voltát jó társulat, élvezetes előadások, változatos, érdekes műsor biztosítsák.

Hisszük, hogy miként a színház nélkülözhetetlen, éppen úgy a ma meginduló „A SZÍNHÁZ” is nélkülözhetetlen lesz a közönség számára. Erről majd bizonyára gondoskodik Faragó Sándor szerkesztő, azzal, hogy lapját érdekes, változatos tartalommal látja el.

HUBERTH JÁNOS.

Előadás után Lukács- éttermébe menjünk!

„A Színház” első száma bizonyára csinos, izléses és eleven szellemű lesz. De nekem — és azt hiszem mindnyájunknak — bizonyára jobban fog tetszeni az a szám, amelyben ennek az újságnak szerkesztője, mint fizetéses titkár, nekrológot fog írni a konzorciumos színészet-ről.
Hoványi Kornél.

Templomunkban.

Templomunkban szól a muzsa:
— Jertek!
Fájó szívek, siró lelkek,
Tépett szárnyu nagy szerelmek,
Itt vigaszra letek!

Tombol a harc, künn a féren,
Lángol!
Szívünkben is a fájdalom
S rajt' százezernyi sirhalom,
De a lelkiünk bátor.

S nem hiába szól a muzsa:
— Jertek!
Elmegyünk mind s megfűrösszük
Szentelt viz szűz harmatában
A sok fájó lelket.

Sz. Nagy Ilona.

Faragó Sándor "Színháza".

A közönség okvetlenül figyelemmel fogadja a vállalkozást, amikor a színész akkor is szórakoztatni akarja, amikor nem köti a színpad nyüge. Faragó Sándor dolgoz ember és most arra vállalkozik, hogy a színpadon kívül, írásaival is szolgálatára legyen a közönségnek. Nagy igyekezettel felemeli a nagy reflektort, melynek a kullisszák mögül a színpadra futó fénye alatt hazug szerelmek hideg áriái csengnek és innen kívülről világít vele vissza a papírvilág misztikumai felé.

Ki ne lenne kíváncsi a kullisszák kedves rejtelseire? Ki tudhatja derüesebb és igazabb kedvvel a színpadi titkok fátylát meglebbenteni, mint a színész, akinek a lelke odatapadt az ő világához?

Sok kedveset ígér Faragó vállalkozása. Adjuk hozzá a figyelmünket.

Miskolcz, 1916 okt. 12

Fehér Ödön

A vándorló ötförintos.

1873-ban történt, tehát nem irhatok koronát.

1873-ban Miskolczon voltunk Manszberger „Zsakkkk“ (Jakab) szintársulatánál.

Szegény „Manci“ (később Mosonyi) becsületes, józan életű ember volt, kifünően klavirozóff, még kifünöbben számolt, de... az igazgatáshoz édeskeveset értett.

Ha Pesten előadtak valami nagyhirű ujdonságot, ahelyett, hogy rögtön megvette volna,... nem, ő várt. Így spekulált: várok egy-két hónapig, akkor olcsóbban kapom meg. Az egy-két hónap alatt azután a miskolczi színházba járó közönség megnézte a darabot Pesten vagy Kassán vagy Debreczenben és Miskolczon azt mondta az ujdonságra: „már láttam itt vagy ott, nem megyek“.

Es nem jött és volt minden este üres ház. Csak úgy ásitott az ürességtől.

Ekkor aztán vakarta a fejét Manci. De hogy? Az volt a szokása, hogy ha a bal füle viszkedett, a jobb kezével a fején keresztül vakarta... és viszont.

Társulatát úgy szervezte, hogy volt benne két-három kiváló színész vagy színésznő, a főbbi meg igazán nem jöhetett számításba.

Na, de gyerünk már az öt forintra.

Manci elővette a „Háromcsőrű kacska“ operettet. Nekem osztotta benne a második spanyolt.

Színésznélekkora örömet még a világ nem látott, mert én kardalnok voltam Mancinál 35 forint havi fizetéssel, ebből 7 hónap alatt adósom maradt Manci 224 forinttal, méltóztassék kiszámítani, hogy mennyi gázsif kaptam én 7 hónap alatt.

No, de megjött a kárpótlás, a második spanyol. Mondom magamnak: Kálmán! most ütött a te órád, légy olyan igazi spanyol legalább is, mint a spanyol meggy.

Természetesen ki kellett magamat csipni cudarul. „Nőm“, mert nekem is volt, két hétfig nem csinált egyebet, mint az én spanyol smizetteimet. Azt pánflikázta, guvernírozta, de oly buzgalommal, hogy II. Fülöp spanyol királynak sem lehefétt szebb smizetteje. Igen, de a darabban jelezve van, hogy a második spanyol egy szőke ur. Nem baj! Itt van ügyelönk G., az mielőtt a komédiába jött volna, borbély volt, hát talán tud egy parókát csinálni?

Megbeszéltem vele a dolgot.

— Halljakekd, G. barátom! Tudna-e maga nekem egy szőke parókát csinálni?

Legjobb konyha a Koronán !

Színház után a

„Pannonia“

kávéházba megyünk! Cigányzene!

— Egy „szőke“ parókát, — mondja ő — egy szőke parókát? Csinálok én olyat, hogy ha azt Miskolcz meglátja, hát hanyatt esik a csudálkozástól.

— Mi lesz a sallárium? (Fizetés.)

— Öt forint.

— Bene. Megvan.

Az alku megkötetett, de azt G. kikötötte, hogy az öt forintot *egy darabban* adjam át. Miért? Majd sorra kerül. A paróka meglett. Igazán kitünően állt. Nem is hittem, hogy ily nagy parókaművész G. És átadtam az öt forintot egy vadonafúj bankóban. Csak arra kért, hogy ne mondjam el senkinek.

Már ekkor hónapokig nem látott a társulat családos tagja föbb pénzt, mint naponként 60 krajcárt, a nőflen meg 40 krajcárt. Délután elmentünk a kávéházba, mert annak meg kellett lenni. Kávéház nélkül nem tudtunk egzisztálni. Ha nem volt mit enni, jó, de kávéházba el kellett menni, ha főrik, ha szakad.

Ilyenkor mindig eszembe jutott az a közmondás, hogy dögölt szamarat, meg éhen halt színészt még nem látott a világ. Tehát mondom, a kávéházban ülünk és isszuk a fekete levelet.

No, de hát fizessünk és menjünk.

G. stentori hangon elkiáltja magát: „Kernyel! fizetek!” A „kernyel” jön és G. erre kihuz az oldalzsebéből egy ménkü nagy piros bugyellárist, amilyen a számadó őrmesterek mellett szokta diszíteni és a szemtelen

még keresgél benne, mintha föbb is volna, nemcsak az a „szengelson” ötforintos és végre nagy grandezzával az asztalra csapja az ötforintot.

Na, lett erre riadalom. Rabló, zsvány, kasszafuró, gyilkos! Hol vetted? Kif öltél meg ezért az örült nagy bankóért?

G. a legszemtelenebb pozával odavágta:

— Mancitól kaptam ma délelőtt.

— De hiszen Manci nekünk nem ad föbbet 60 és 40 krajcáronkál?!

— Nektek nem, de nekem igen, — mondja mefisztói mosolyal.

Több se kellett. A társulat kávéházban levő tagjai rohantak át Mancihoz.

— Igen! Ön G.-nek öt forintot ad, nekünk meg nem? Most mindjárt adjon nekünk is ötforintokat!

Szegény Manci azt hitte, hogy mind megörülünk.

— De hiszen uraim, ha nekem öt forintom volna, rögtön lemondanék az igazgatóságról. Bolonddá tette önöket G.

G. pedig ezalatt bement egy boltba, ráfizetett a négy forint kilencven krajcárra egy hatost és megint volt egy teljes ötforintos.

Másnap ugyancsak ismétlődött a dolog. A veres bugyelláris, a tagok dühöngése, Manci megrohanása és tartana még ma is, ha én fel nem világosítottam őket az ötforintos eredetéről.

Latabár Kálmán.

Gerhardt cipői
a legjobbak!

Eljöttem hozzád...

Remegve jöttem el tehozzád —
Szerető, édes, meleg szóra.
Meggyötört lelked én megérem,
S eljöttem hozzád szivdobogva.
Tudom, a lelked jó és szelíd,
Bár fogva tartja ezer járom,
De én szerelmem adom néked,
S hűségem nem függ szalmaszálon.

Szeretni foglak mindörökké —
Forró, perzselő szenvedélyvel,
Szerelmünk örökös bilincs lesz,
Az idő nem tépheti széjjel.
Óledbe hajtom forró fejem,
Mámoros, édes boldogsággal.
Nem gondolok soha másra,
Téged szeretlek epedő vágygyal.

Imádni foglak mindörökké —
Mint Istenét az igazhívó,
Melletted nagyra érzem magam,
S éget a munkavágy, az erő,
Nekem nem lesz más semmi vágyam,
Csak te kormányozd az életem,
Én megvédelek minden bajban,
Erőt ad hozzá a nagy szerelem.

Sok éven át ért téged bánat,
De közeleg a felébredés.
Hogy mindent feledtessek veled,
Tudom, a feladat nem kevés.
Sok erőt ad majd hozzá nékem,
Csodás sugáru, kék szép szemed,
És a boldogság rózsás utját
Járom egy hosszú éltén át veled.

O. R.

~~~~~  
Abbazia kávéház az előkelő  
közönség találkozó helye!  
~~~~~

Nemzeti

vágy nemzetközi?

Ahhoz is egy világháború kellelt, hogy a budapesti Nemzeti Színház „nemzeti” legyen. A művészet barátaival Csáthó Kálmán közli ezt az öröndetes tényét a Herczeg Ferenc szerkesztésében megjelenő „Magyar Figyelő” legutóbbi számai egyi-

kében s megállapítja, hogy a Nemzeti Színháznak talán fennállása óta nem végződött még szezonja olyan fényes pénztári eredménnyel, mint az 1915–16-iki, amikor pedig egyetlenegy modern francia vagy angol darabot sem játszott, hanem csak klasszikusokat és magyarokat.

A cikkíró a tanulságot is leszüri: színháznak és a magyar drámaíróknak le kell vonni ebből a kedvező jelenségből a következtetést s az egykori Rondella helyébe lépő első magyar nemzeti színhajléknak most már megingathatlanul biztosítania kell a magyar drámairodalom uralkodását. Ápolnia kell a tradíciókat, mint ezt a Comedia Française teszi. A közönséget külföldi darabokkal pedig szolgálják ki a magán-színházak.

A nemzetközi és a nemzetközi színházi műsornak ez a munkamegosztása a fővárosban fényesen keresztül vihető. A főváros a legheterogénabb műizléseknek gyűjtő medencéje. Amint mondani szokták, meg van a maga törzsközönsége a lenge kabarénak éppen úgy, mint a nehéz fajsúlyú operának, Aischilos drámáinak éppen úgy, mint Ibsen nyers eshikájának, a Földes Imre polgár-dramáinak, éppen úgy, mint a Schaw-daraboknak.

A műizlés rétegzetes volta tette ezt a művészi munkamegosztást indokolttá, sőt szükségessé teszi a fővárosban.

Már a vidéki színházaknál másképp áll a helyzet. A vidéknek csak egy törzsközönsége van s a vidéki szintársulatok műsorának repertoírjában a legellentétesebb irányú színpadi termékek találkoznak. Szükségképpen nemzetinek és nemzetközi-

nek kell lennie a vidéki színházak repertoírjának, itt nem lehet a műsornak differenciálódni, itt parancsoló szükség a művészi munkaegyesítés. Itt műlíferáns kell, hogy legyen a nemzeti és magán színház egyaránt.

A vidéki színházakra azonban a művészi műsor összeállításában egy jelentős feladat hárul. Selektálnia, válogatnia kell a fővárosi színházak műsorát s szakítania kell azzal a févhitel, hogy minden jó, ami felülről jő. A külföldről, a nemzetközi műsorból sok-sok effemer értékű, silány dolog csempésződik be a hazai színpadra. Itt ezek az együgyűségek elsőrangúnak tartott magán színházak színpadjain jutnak szóhoz, amíg külföldön kisebb méretű deszkákon türik meg őket. A főbűnös ebben mindig a dramaturg, aki műbíráló ítéletének ízsztaságát nem képes emancipálni egy pénzsóvár direktórium sekélyes izlésétől, mely az üzletnek minden művészi szempontot alárendel. A dramaturg a közizlés nevelője, de ha maga a nevelő is közösséget vállal az obscenitással s fényüzéssel lát el oly színpadi műveket, amik falmik, csoda-e, ha a színházak műsora évről-évre dekadensabb?!

Ez a dekadencia a nemzetközi műsornál a legszembeötlőbb, a szemrehányás ezért első sorban a spontán üzleti érdekekszolgáló fővárosi magán színházak dramaturgjait illeti s ha a Nemzeti Színház ez irányban kényesebb, konzervatívabb, zárkózottabb, ez korántsem kedvezőtlen jelenség, de sőt elismerést érdemel, hogy maga részéről nem járul hozzá a

közizlés könnyelmű inficiálásához.

E dramaturg-eltévelyedések jóvátétele a vidéken a színház vezetőségének feladata. Hálátlan munka e gyomlálás, de nem lehefeften. Kezdetben lesznek akadémuskodók, a trivialitást nélkülözök, akiknek minden bárgyuság imponál, csak azért, mert fővárosi, de kitarató, következetes munkával el lehet némitani a selejtes műsor szervilis behódolói s utat lehet törni az aestetikai csapásokon haladó szép nevében inaugurált nemzeti és nemzetközi műsoroknak.

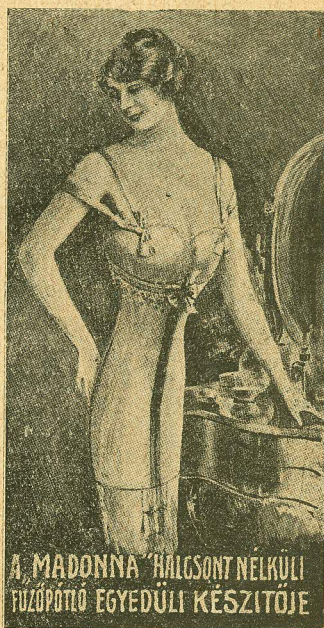
P. B.

Munkatárs:

Nyulassy Lajos.

GERŐ IGNÁCZ

TELEFON
4 4 7

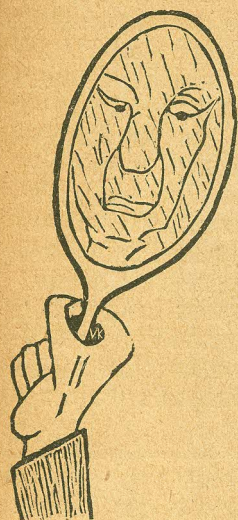

TELEFON
4 4 7

A MADONNA 'HALCSONTNÉLKÜLI
FÜZÖPÁRTÓ EGYEDÜLI KÉSZÍTŐJE

Miskolcz, Széchenyi-utca 42.

SZÍNHÁZI TÜKÖR.

A hős. E történet hősének nevét nem árulhatjuk el, de a benfenfesekek közül nem egy feltétlenül rá fog ismerni.

Nos, a hős főtulajdonsága hogy éppen nem hős. Sőt. A világon mindentől fél. Ha ujszerepetkap, fél, ha próbára megy fél, premier előtt lám-

palázat kap, az utcán is alig mer menni, mert arra gondol, hátha fejére esik egy tégla.

A Lukács-éfteremben, vacsora közben, egy színésztársaságban éppen gyáva hősünkről beszélgettek.

— Képzeld, vitézségi érmet fog kapni, mondja Darigó.

— Az ellenséggel szemben fanusított vitéz magatartásáért? — kérdezte kétkedően valaki.

— Dehogy, szól a válasz. — A vitézséggel szemben fanusított ellenséges magatartásáért

*

Sötétben. Telekánt megtámadja a színészbejárónál tegnap egy nő:

— Hallja, hogy mert maga engem tegnap a sötétben megcsókolni?

— Most, hogy világos van, magam is csodálkozom rajta!

— feleli rezignáltan Telekán.

*

Az „Egyszer volt“ első felvételének végén Darigónak le

kell térdelni Pintér Böske előtt. Mikor Darigó letérdelt, a nézőtéren, egy kis lány így sóhajtott fel:

— Szemtelen ez a Darigó; úgy látszik, nálam tanulta a szerepét, tegnap éppen így térdelt előttem is.

*

A ludtálp. Van egy derék komikusunk, aki nem nélkülözheteflenség címén ül ítfhon, hanem azért, mert minden sorozáson kidobták. Megsughatjuk: a kitűnő művésznek igen szépen fejlett ludtálpája van.

Szóval, ahogy a törzsasztalnál olvassa az ujságot, egyszerre igen nagyot sóhaj. A szomszédja meglepetve bámul reá:

— Mit sóhajtasz?

— Azt olvastam itt, hogy nagy a bőrdrágaság. Talpért minden pénzt meg lehet kapni. Minden talpának hallatlanul felment az ára.

— Ezért sóhajtasz?

— Persze. Milyen pechem van. Éppen csak a ludtálpának nem megy fel az ára.

~~~~~  
**Művészek Lukács-éftermében találkoznak!**  
 ~~~~~

„Az idegen leány“
 szerzőjéről.

Nagyon-nagyon szépen szeretnék most irni tudni; könnyed finomsággal és sok eleganciával. Mert olyan témát választottam, ahol még a keretnek is csak szinaranyból szabad lenni és ahol, hogy méltó maradhasak, igen-igen sok ragyogó ékkőre lesz szükségem.

Lakatos Lászlóról szeretnék

néhány szót ide följegyezni, hogy némiképen kifejezést adjak őszinte örömömnek, amiért e pompás szerzőnek már a második premiérje volt a Nemzeti Színházban. Igen boldog voltam, amikor először is eljátszották a „Bécsi táncosnőt” és most, hogy az „Idegen leány” színre került, jobban örültem, mintha önmagam lettem volna a szerző.

Nem a darabról vágyom írni, nem is az előadásról, mert a darabot nem olvastam, az előadást nem láttam, de kizárólag az íróról, mint íróról. És azt is bejelentem, hogy ehhez a költőhöz engem meleg baráti szeretet fűz; olyan, aminő nem sok táplálta. Ez az író egyszer, amikor még nagyon fiatal voltam, olyan jó volt hozzám, olyan nagyon kedves, hogy én egy életen át csak hálás lehetek irányában. Soha sem látott, a hangomat sem ösmerhette — még egy szál virágot sem kapott tőlem — és mégis főúri szavaival megölelt, magához szorította és homlokon csókolta. Azóta is érzem ennek a csóknak melengető szeretetét és olyan sokszor gyógyító ír ez számomra, mikor az élet utain egy kicsit elfáradok... Ám úgy hiszem, a Lakatos szavai, a Lakatos finom, könnyed és illatos szavai nem csak reám hatnak bűbajos varázsszal, nem csupán engem andalítanak gyönyörű szép álomba, hogy az ő mesevilágának főúri millieujébe hercegnek, fejedelemnek, király-

nak érzem magam. Tudom, jól tudom a pistácia szin, a hovenia illat kordován, az llang-llang-parfüm bódítóan kellemes illatát úgy érzi mindenki, ahogyan ő egykoron a musse-lin függönyök előtt szerényen elszívta a borostyánfüzérrel ékesített gyöngyhímzésű reticuleös hercegnőtől. És amikor à la Louis XV., vagy az à la grecque hajviselet korszakában táncoltatja el előtünk királyait és asszonyaikat lovagjaik karján, — tudjuk, hogy ezek — amikor végre ki-ki párjával maradhatott, csak Dry Madeira bort ihatnak, mert hiszen ez volt a legdivatosabb... Hogy a szerelmükben minők? Van-e anynyi csillogó drágakő, olyan nagyon sok becses értékű kincs, amely mind-mind ott ne heverne az imádott nő lábai előtt? És a világon minden férfi között a Lakatos alakjai tudnak a legszebben oda borulni asszonyaik elé anélkül, hogy ez által meg is aláznák magukat. Ó, és de-hogy is toladok, ezek a misztikus grandseigneurök, dehogyan kellemetlenek, hiszen Lakatos-pafinával, aranyos pafinával vannak mindannyian övezve. Azután mindenik egy hófehér virágot hord magával, hogy szimbolizálják uruknak fehér énjét.

Lakatos László tud ezen a földön legszebben szerelni. És ő nagyon megelégedett lehet, mert szépen szeretni tudni a legföldöntulibb kincs.

Vadnay Béla.

Színház után
friss vacsora az

ABBAZIA

kávéház és
étteremben.

Kedves Szerkesztő ur!

Egy pillanatig megálltam és Önre néztem, mikor azt kérdezte tőlem, hogy milyen tervvel és reményekkel kezdem meg az új szezont. Nem tudtam hamarjában, hogy a színésztől kérdezi-e ezt, vagy pedig belelátott-e legelrejtettebb gondolataimba.

Mert vannak ilyenek is!

A színész azt feleli Önnek, kedves Szerkesztő ur, hogy egyelőre minden ambíciója és terve a vidéki színházak parancsoló műsortervezéséhez kénytelen alkalmazkodni, amely nem engedi meg sem a vezetés, sem a színész külön irányú tervezését, alkalmazkodik a közönség igényeihez, amelynek kielégítése kizárja a nagyobb arányú munkát és amely munkában máról-holnapra kínálkozik olyan alkalom, ami a színészt új és új feladatok elé állítja. Ugyebár, hogy itt csak a viszonyok időszerinti alakulásával lehetne programról, tervezetéről és reményekről beszélgetni.

Es mégis tudok felelni Önnek megfeszítő kérdésére, kedves Szerkesztő ur! Mert vannak terveim, vannak reményeim és fűtkos ambícióm, amelylyel ezt az új színi esztendőt megkezdem.

Gyakran úgy érzem, mikor játszom, mikor egy-egy jól-rosszul megírt szerepet „alakítok“, hogy szeretnék az író által szűkre szabott keretek közül kilépni és saját fantáziám szerint tovább menni, repülni, vinni magammal merészen, ne mindig a régi megszokott sablon szerint egy kaptafára huzva mindent, hogy másnap aztán

azt írják a kritikában: „Endrey hadakozott fegnap vérszegény szerepében, de a fulerőben levő rossz viccek elől kénytelen volt defenzívában maradni!“

Sejti már, Szerkesztő ur, ugy-e, hogy miben főröm a fejem. Egynehány képzeletemben élő alakot szeretnék megteremteni és színpadra vinni. Merészen, eddig nem létező módon. Már régóta égek, forr bennem egy és más és az idén végre hozzáfogok megvalósításukhoz. Egyelőre kavargok az agyam, nehezen tudom a halomra gyűlt terveket csoportosítani, kénytelen vagyok sokszor pihenőt tartani, hogy lépést tartsak saját magammal és az idő lassu forgásával.

Ja persze, Ön azt is kérdezi, mik is azok a tervek? Sok van, nagyon sok! Nem is fér el mind egy esztendő szűk keretei közé. Készen fekszik fiókomban egy scenirozottsindarab: Mikszáth: „Szent-Péter esernyője“. (Szabad ennek a témának oly nyomtalanul eltűnnie, mint néhány éve a Magyar-Színházban?). Évekkel ezelőtt olaszországi utazásom alatt megírtam egy nagyobb stíli operettlibrettó első felvonását. Most befejezem. Zenéjét Szathmáry Endre, a mi nagyszerű karmesterünk komponálja, akit Ön csak ezután fog megismerni. Hát lehet ennek a nagyszerű, fiatal, zseniális embernek nem adni librettót? Persze, előtte kiadom mostan különösen aktuális „Olaszországi naplómat“ és utána van egy három felvonásos színművem, aminek szintén csak az első felvonása van kész. A regényemről már nem is merek beszélni, mert holnap 9-kor főpróbám van és még nem tudom

a szerepemet — tehát sietek tanulni. Majd máskor talán bővebben felelhetek, kedves Szerkesztő ur. Minden jót kívánok addig is!

Azt azonban megsugom még, hogy azon egy igen-igen kedvenc tervem erre az esztendőre vagy szorosabban véve a mai estére: sir a fiam a másik szobában, bemegyek egy kicsit dajkálni!

Jó éjt!

Endrey Jenő.

ROVÁS.

Mester!

Az utolsó pillanatilag kételkedtem benne, hogy komolyan adta rá a fejét egy színházi ujság indítására. Mert hát — tudja — hozzá vagyunk ahhoz szokva, hogy az emberek főbnyire ahhoz fognak, amihez *nem* értenek. Ha pedig elvéve mégis akadna olyan elszánt valaki, aki ahhoz fog hozzá, amihez fényleg ért, hát tamaskodunk benne és megbámuljuk, mint azt a bizonyos uj kapuf.

Manapság ugyanis a bankok zsírf és szappant árulnak; a borbély felcsap kolbászgyári igazgatónak; a szatyíngosból nyomdász lesz; a kéményseprő cukrászboltot rendez be; a nyelviskola sertéseket és marhát vásárol; a facér aszfaloslegény szövefkezeteket gründol és füszerkereskedésbe kontárkodik; az analfabéta korrektorrá avanzsál; és így tovább.

Igazán természetellenes volna, ha a színészef nagy mezeje és annak periferiái mentesek volnának a parazitáktól.

Miután azonban színész nem lehet ma már mindenki — erre születni kell, azonkívül a színészi pálya bizonyos előképzettségef is kíván —, hát egyes akarnokok úgy segítenek magukon, hogy a színház környékén maradhas-

sanak — hogy gründolnak egy színházi ujságot.

Az egész ujságszerkesztés úgy indul meg, hogy beugratnak néhány kereskedőt, hogy hirdessenek az ő „ujságjukba.“ (Vagyis, hogy dobják ki pénzőket.) Mikor ez megvan s így az ujságnak anyagi oldala tessék-lássék biztosítófnak látszik, összejírkálnak egy csomó sületlenségeit, majd keritlenek egy nagy ollót, amelynek segítségével összenyirbálnak régibb s újabb keletü ujságokból annyi szövegeit, amennyivel az „ujság“ megtelik s azt azután jól-rosszul, legtöbbnyire felve sajtó-, stilszifikai és helyesírási hibával, kinyomatják.

Igy felfegyverkezve és „irodalmi“ és „művészeti“ „tudással“ vértézve, rámennek a direktorra — a potyajegyért.

Ha nem kapják meg, akkor — persze — rossz a társulat, még rosszabb a direktió, legrosszabb pedig a színház. Szóval: a lerántásnak se vége, se hossza.

Ha ellenben a potyajegy sikerül, akkor a színház, a direktor, a színészek, mind nagyon jók és — nem tudnak fölük szabadulni. (Már t. i. a színészek a szerkesztőktől.) Mindig a nyomukban vannak s nagyra vannak vele, hogy ők ezzel vagy azzal a művészszel, itt vagy ott mulattak, lumpoltak; ebben vagy abban a „stikli“ben részt vettek. Hát még ha valamelyik művésznővel sikerült megismerkedniök... fényes sikerükkel tele van a város...

Mi sem természetesebb ilyenkor, mint hogy az ezelőft csendes elvonulóságban dolgozgató ágens, a hazulról kiverft iskolakerülő diák, vagy a pudlitól irfzó, piperkőcz bolfossegéd, nemkülönbén a minden komoly munkát gyűlölő Niemand „szerkesztői“ minőségében mindenek fölőft állónak képzelet magát, sőt a közönség hiszékenyebb részével is igyekszik elhifetni, hogy ő valaki és ebben a boldog önámításban járja a tojástáncot.

Pedig hát a színészet és a színház megérdemelnék, hogy nem ilyen, hanem becsületesen megcsinált külön orgánum álljon segítségére és rendelkezésére. Amely komoly kapcsolatot képez a színház és a közönség között.

Erre szüksége van a közönségnek és a színháznak egyaránt. És ha egy ilyen ujság alapítására, fentartására és terjesztésére vállalkozik valaki, egy hozzáértő ember, akkor ezt ma – a feje tetejére állított világban – meg kell becsülni. Mert az illető nem csak munkát és anyagi áldozatot hoz, hanem meg kell birkóznia a rosszakkal, a tudatlansággal, az akarnokok jelenbeli és jövőbeli hadával is.

Lássá, Mester, ezért kételkedtem én abban, hogy ez az ujság meg fog születni.

Azt tudom, hogy ennek az ujságnak a megcsinálása jó kezekben van. Színházi ujságot – színházi ember csinálhat jól. Meg van hozzá mindene. Rendelkezésére áll az ehhez szükséges minden kellék. Benne él abban a levegőben, amelyből a színházi ujságnak táplálkoznia kell; a melyre a közönség kíváncsi és amelyről a közönséget fel kell világosítani.

Csak innen tudhatja meg a közönség a legújabb színházi híreket; innen indulnak utjokra a – jó és rossz – pletykák; szóval ebben a légkörben buzog a forrása mindannak, ami a közönséget hozzáfűzi a színházhoz, a színészethez és a – színészekhez.

Ha tehát a komoly munkára vállalkozó színházi ember – mint ön, kedves Mester – hozzáértéssel végzi ezt a fontos *szórákoztató, felvilágosító és nevelő* munkát, akkor ez feltétlenül üdvös hatással lesz végeredményében – a kulturára.

Tegye meg ezt, Mester! Ne főrödjék az alattomos, csunya munkával; ne az intrikával, hanem gondoljon arra, hogy drága a szappan...

Ugy-e, megért engem?...

Venkovits Károly.

Legközelebb színre- kerülő ujdonságok.

Egész sereg jobbnál jobb énekes és prózai darabra készül a társulat.

A lázas munka egész nap igénybe veszi a tagok idejét. A készülő darabok öt rendezőnek adnak munkát. Az örökké fiatal Rátkai az operetteket rendező fáradhatatlanul; a prózai műveket pedig Palágyi igazgató, Klenovits, Faragó és Gáspár rendezik. Segítő társuk ebben a nehéz munkában Szathmáry Endre, a társulat ambiciózus új karmestere is.

A készülőben lévő darabok: „A világjáró” operett, melynek zenéjét Falk Richárd írta. „Özvegy kisasszony” énekes játék. Írta: Leon Viktor. Zenéjét Ötvös Adorján. A fordítás munkáját Harsányi Zsolt végezte. Ez már maga is biztosítja a szöveg kitünő voltát. Sorra kerülnek: „A csárdáskirálynő”. Kálmán pompás operettje, mely eddig Bécsben közel 200 előadást ért meg. — „Három a kis lány”, a Vigszínház szenzációs sikeres Schubert-operettje és a Népopera most bemutatóra került Strausz operett: „A csokládékatoná”. Prózai darabok

közül előkészületben vannak: „Urasági inas keresztetik“, kifizető bohózat. — „A rézagy“, a Vig-színház műsorából. — Biró Lajos poétikus darabja: „A szerelem“. — Ráskainak a fővárosi budai színházban nagy sikert aratótt darabja: „A hivatalnok leány“. És amiről először kellett volna írunk, a ma este bemutatásra kerülő „Névtelen asszony“, Bisson szenzációs darabja, melyet Palágyi igazgató rendez. A címszerepét, mely a fővárosban Márkus Emiliának hozott újabb babért, nálunk Kondráth Ilona játssza. A másik két főszerepét pedig Palágyi és Fenyő.

Különösen szenzációs és izgalmas a darab negyedik felvonásának törvényszéki jelenete, ahol apa, anya és fiu kerülnek szembe egymással.

F.

A színészek

az erdélyi menekültekért.

Színészeink Egerben, hogy egy parányi részt ők is kérjenek abban a nagy és nemes akcióban, mely az erdélyi menekült testvéreink segélyezésére megindult, egy előadás teljes jövedelmét beküldötték az „Az Est“ szerkesztőségének fenti célra.

A társulat „Az Est“ szerkesztőségétől a következő levelet kapta:

Budapest, 1916 október 2.

Nagyságos

PALÁGYI LAJOS
urnak

EGER.

Az erdélyi menekültek és Az Est nevében meghatva köszönjük az adományt, amelynek közvetítésével bennünket megfizelték, amelyet 538 kor. 50 fillérben Az Est el is számolt. Ezt az összeget olyan emberek adták össze, akik szintén érzik a mai nehéz idők súlyát, akiknek szintén küzdeni kell a drágasággal és a háború gazdasági bajaival, de meghallván drága erdélyi véreink szerencsétlenségét, a legkisebbnek vélik a maguk baját és nemes áldozatkészséggel a szenvedők segítségére sietnek.

Az az erő és szeretet, amely ezekből az adományokból ki-

Új étkezési rendszer a Lukács-étteremben.

„Tiszti vacsorák“

Étlap szerint 3 korona.

„5 koronás Tabledó“

Ebéd: Egy leves, egy főzelék egy szelet sülttel és tészta. — Este változó vacsora. — Étlap szerint.

„2.50 filléres Menü“

Egy leves, egy főzelék egy szelet hússal és tészta.

Lukács-étterem.

sugárzik, táplálja bennünk az örök hitet, hogy Magyarország szent háborujából győztesen kerül ki és meg fogja adni minden polgárának a béke nyugalmat, az életboldogságot. Igaz tiszteletünk kifejezésével

SEBESTYÉN ARNOLD,
igazgató,

A kritika határai háboruban és békében.

A színészet számos nyílt kérdései között a legkényesebb és a legtöbb vitára ad alkalmat a színházi kritika problémája. A színháznak a sajtóhoz való viszonyára nézve két szélsőséges felfogás alakult ki. Az egyik szerint a színház üzleti vállalkozás és ennél fogva a sikere vagy kudarca az igazgató magán ügye. A másik részen az az álláspont uralkodik, hogy a színház kulturintézet, amely hivatva van a közönség izlését, az irodalom nemes eszméit anyagi áldozattal is szolgálni és éppen ezért a színházzal szemben a sajtó szigorú ellenőrzése, tüzetes bírálata közszükséglet.

A mai viszonyok között egy harmadik problémája is kialakult a kritikának: a háborús kritika. Ez a probléma nem lesz megfejthető, csak belátásokra bízható, ott, hol az igazság és átgondoltság él. Mert ma, mikor a világ ég, mikor minden meg van bénulva, ma mindennél bénultabb a művészet és így igazságtalan azt tüzetesen boncolni. Ma a színház kifünő szolgálatot tesz, midőn elfelejteti velünk, hogy vérpárás a levegő és meg-

nyugtatja némileg idegeinket ebben a világok harcában.

A vidéki színházaknak békeidőben is nagy nehézségekkel kell megküzdeniök. A vidéki színháznak a főváros valamennyi színházainak műsorát be kell mutatni. Csak ezen álláspont mérlegelésével állapíthatók meg a nyilvános kritika jogosultságának határai.

De másként el kell ismerni azt, hogy a vidéki színházat a vállalkozó üzleti viszonyai bizonyos korlátok közé szorítják művészi nivó tekintetében. Ezt a lényeges körülményt a sajtó kritikájának nem szabad szem elől tévesztenie. Vidéken a színház személyzete nem tarthat annyi próbát egy darab betanulására, mint Pesten, ahol a darab százszor is színre kerül és egy-egy színész egy szezonban csak két-három szerepet játszik.

A vidéki színházaknak sietni kell, hogy az összes fővárosi műsort le tudják adni és ez a lázas tempó csak kárára van az együttésnek. Diszleték és jellemzek dolgában sem követelhetünk tökéleteset olyan színháztól, hol a modern dráma, operett, népszínmű és klasszikus tragédiák egyaránt szükséges részei a műsornak és ahol egy-egy darab csak néhány estén kerülhet színre.

A darabok igazán művészi kiállítására és az összjáték kifogástalan kifejlesztésére a vidéki városban — sajnos — nincs meg az anyagi lehetőség.

Ilyen körülmények között a méltányos kritika ellenőrzése csak arra szorítkozhatik, hogy a mutatkozó eredmény arányban áll-e a rendelkező erőviszonyokkal. Meg kell látnia

mindent, de ne állíson fel olyan mértéket — különösen a háboru alatt — mely csak a fővárosban jogosult.

Csak ennyit az igazság érdekében. (Ny—)

1916 október 14-én, szombaton, 15-én, vasárnap este és 16-án, hétfőn.

Ujdonság. Itt először. Ujdonság.

A névtelen asszony.

Színmű 5 felvonásban. Irta: Alexander Bisson. Fordította: Bródy Miksa. Rendező: Palágyi Lajos.

SZEMÉLYEK:

Fleuriot Lucien, ügyész	Palágyi
Jaqueline, a felesége	Kondrát I.
Raymond, a fia	Fenyő
Noél, Fleuriot barátja	Szerdahelyi
Chesnel, orvos	Klenovits
Varenné, nővére	D'Erdődy J.
Róza, gazdasszony	Niczkyné I.
Valmorin, főügyész	Gáspár
Helén, a leánya	Vajda I.
Laroque	Darigó
Perrisard	Endrey
Merivel	Endrődy
Fontaine, rendőr	Telekán
Törvényszéki elnök	Faragó
Felicie, szobalány	Juhász M.
Viktor, pincér	Rátkai
Az esküdtek elnöke	Nyulassy
Törvényszéki jegyző	Erdei
Szo'ga	Rovó

Birá, örök, közönség.

1916 október 15-én, vasárnap délután:

Egyszer volt ...

Operette 4 felvonásban. Irták: Bernauer és Schanzer. Fordította: Harsányi Zsolt. Zenejét szerette: Walter és Bredschneider. Karnagy: Szathmáry Endre. Rendező: Rátkai Sándor.

SZEMÉLYEK:

Első felvonás. 1868.

Nádaskai Mihály, táblabíró	Klenovits
Etelka, leánya	Pintér B.
Szentágothay Cézár	Endrei
Köröskényi Izidor, Etelka nevelőnője	Rónai H.
Cservenka, prókator	Gáspár
Benkő Pista	Darigó
Tamás	Endrődy

Klári	Gáspár A.
Terézia	Szentgyörgyi
Klotild	Fenyvessy I.
Ilma	Németh E.

Történik: Rákoskeresztúron a Nádaskai-kurián 1838-ban.

Második felvonás 1860.

Nádaskai Tamás	Endrődy
Etelka, a felesége	Pintér B.
Szentágothay Cézár	Endrei
Lucia, a felesége	Halmos M.
Benkő Pista	Darigó
Cservenka János	Gáspár
Josefin,	Németh E.
Carolina,	Fenyvessy I.
Egy idegen ur	Bokros
Inas	Erdei
Első,	Juhász M.
Második,	Kovács B.

Férjek, báli közönség. Történik: 1860-ban a pesti Vigadó nagytermében.

Harmadik felvonás. 1899.

Benkő István, acélgyáros	Darigó
Benkő Endre, a fia	Szerdahelyi
Zoltánka, Endre fia	Németh Ibolya
Kovács Márton	Telekán
Özv. Hegedüs Pálné	Pintér B.
Vilma, leánya	Bársony E.
Szentágothay Cézár	Endrei
Obermeier Mici, a felesége	Halmos M.
Doktor Cservenka János	Gáspár

Történik: 1899-ben.

Negyedik felvonás. 1913.

Benkő Endre, acélgyáros	Szerdahelyi
Zoltán, fia	Darigó
Szentágothay Cézár	Endrei
Özv. Kovács Mártonné	Juhász R.
Ilonka, a leánya	Pintér B.
Strelingen grófnő	Fenyvessy I.
Lucia Angostura	Halmos M.
Margit	Bársony E.
Cservenka Agost dr.	Gáspár

Holtzerné

20 év óta fennálló virágtermében készülnek a legszebb

színházi és alkalmi csokrok.

Mérsékelt árak!

Széchenyi-utca 2. szám.

A Koronával szemben.

1916 október 17-én, kedden:

Az asszonyfaló.

Operette 3 felvonásban. Írták: Stein L. és
Lindau K. Zenéjét szerzette: Eysler Ö.
Rendező: Rátkai.

SZEMÉLYEK:

Raffainé...	---	---	---	Rónai H.
Tilda, leánya	---	---	---	Pintér Böske.
Maros Béla örnagy	---	---	---	Darigó C.
Camillo, az unokaöccse	---	---	---	Endrei Jenő
Mary	---	---	---	Halmos Mici
Donogán báró	---	---	---	Gáspár I.
Söténné	---	---	---	Juhász R.
Millai bárónő	---	---	---	Bársony E.
Adél	---	---	---	Gazdácskáné
Nelli	---	---	---	Szappanosné
Lovászi asszonyfaló klub	---	---	---	Telekán V.
Szirák tagjai	---	---	---	Endrődy K.
Janko	---	---	---	Faragó S.
Lina	---	---	---	Rátkainé
Feri	---	---	---	Erdei F.

Hölgyek, urak, vendégek. Történik manapság.

Előadás után**Lukács-éfermébe menjünk!****Viola virágcsarnok.**

Deák-utca 6. szám.

Telefon: 666.

Legszebb alkalmi és színházi
csokrok. Állandó nagy raktár
különleges élővirágokban.

●●● Pontos kiszolgálás. ●●●

1916 október 18-án, szerdán és 19-én,
csütörtökön:**Urasági inas kerestetik.**

Bohózat 3 felvonásban. Írták: Eugen Burg
és Luis Taufstein. Fordította: Faragó Jenő.
Rendező: Faragó Sándor.

SZEMÉLYEK:

Bodovány Miklós	---	---	---	Klenovits Gy.
Alice, felesége	---	---	---	Erdődy J.
Ily, huga	---	---	---	Vajda I.
Wiznyai Albert báró	---	---	---	Faragó S.
Runek Konstantine	---	---	---	Rónai H.
Besnyői Ferenc	---	---	---	Fenyő E.
Anna, szobalány	---	---	---	Juhász R.
Lipták, cselédszerző	---	---	---	Rovó I.
Ferenc, inas	---	---	---	Endrődy J.

Történik Budapesten manapság.

1916 október 20 án, pénteken:

Legénybucsu

Operette 3 felvonásban. Szövegét írták:
Thelen és Bodanszky. Fordította: Gábor
Andor. Zenéjét szerzette: Strauss Oszkár.
Rendező: Rátkai.

SZEMÉLYEK:

Bachmaver papa	---	---	---	Gáspár Jenő
Stefi, a leánya	---	---	---	Pintér Böske
Hempel-Heringsdorf-Bal-	---	---	---	
duin gróf	---	---	---	Klenovits Gy.
Anasztázia, a felesége	---	---	---	Rónai H.
Stella, unokahuga	---	---	---	Halmos Mici
Ottinghausen báró	---	---	---	Darigó C.
Lőrinc, a kocsisa	---	---	---	Endrei Jenő
Stilleben Muki báró	---	---	---	Rátkai S.
Stapleburg Feri gróf	---	---	---	Telekán V.
Stierling Dönci báró	---	---	---	Endrődi K.
I. hölgy	---	---	---	Sz. Kovács B.
II. hölgy	---	---	---	Juhász Rózsi

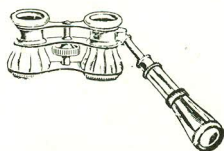
Történik az I. felvonás egy szálloda halljában, a II. felvonás az „Olympia Mulató” kerthelyiségében, a III. felvonás Heringsdorf gróf házában.

EPSTEIN ÉS GÖBELT

harisnyák, kötött áruk és divatcikkek nagy raktára.

Miskolcz, Széchenyi-utca 46.

Divatos férfikalapok, fehérneműek és nyakkendők. Megbízható bőr- és tricotkeztűk. Divatos bőr és selyem kiegészítők.

FRIEDMANN S.

Kazinczy-utca

**Kő- és ércvénők.
Látszerészeti cikkek
nagy raktára.**

Ruggyantabélyegzők!

Legjobb TEA, RUM

és színházi cukorka kapható

WEIDLICH PÁL

fűszer- és csemegekereskedésében a

„fekete kutyához“

MISKOLCZON.

Hirdetéseket felvesz
a kiadóhivatal.

"VIOLA" VIRÁGCSARNOK

Tulajdonos Ungár Imréné

MISKOLCZ, Deák utca 6. sz.

Színházzal szemben.

Telefonszám 666.

Elvállal menyasszonyi és alkalmi csokrok, virágkosarak, élő- és művirágkoszorúk, preparált pálmák és szobadiszek készítését a legizlésebb kivitelben. Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

A Miskolczi Nemzeti Színház helyárai :

Hely megnevezése	Rendes helyárak		Mérsékelt helyárak	
	K	f	K	f
Földszíni páholy	15	20	10	20
Kis páholy	11	20	7	10
Elsőemelefi páholy	14	20	9	10
Felső páholy	8	10	5	10
Földszíni támlásszék I. sor	4	10	3	10
Földszíni támlásszék II-IV. sor	3	30	2	30
Földszíni támlásszék V-X. sor	2	56	1	76
Földszíni támlásszék XI-XIII. sor	2	06	1	26
Emelefi zártszék I. sor	1	84	1	04
Emelefi zártszék II-IV. sor	1	44	—	82
Erkély álló	—	82	—	62
Diák és gyermekjegy	—	62	—	52
Karzat I. sor	—	82	—	62
Karzat II. sor	—	62	—	42
Karzat állóhely	—	42	—	32

